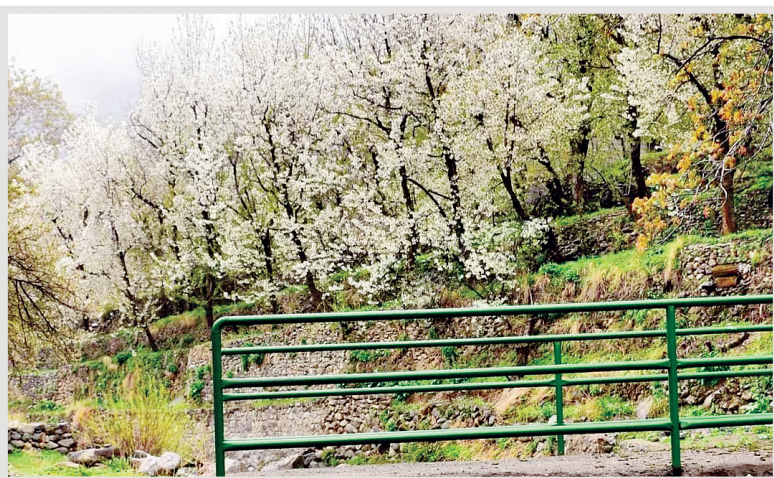

سفر به تهران قدیم در میان شکوفه‌های گیلاس

مردم روستای سنگان با گویش طهران یعنی همان تهران قدیم حرف می‌زنند

سنگلاخ‌های مسیر دارد. این منطقه از گذشته‌های دور به دلیل صخره‌های بلند، دیواره‌های سنگی تیره‌رنگ و زمین‌های پر از سنگریزه، «سنگ‌آباد» یا «سنگان» خوانده شده؛ یعنی «جایگاه سنگ‌ها». بعضی روایت‌ها هم می‌گویند که در روزگاران کهن، اینجا محل سنگ‌تراشی یا نگهداری سنگ‌هایی بوده که بعدها برای ساخت بناهای مذهبی یا تاریخی استفاده می‌شده است. هرچه بوده، نام «سنگان» هنوز هم شبیه توصیفی صادقانه از مسیرهای کوهستانی و صخره‌ای‌اش است.

دیدن قبرهایی که از صدها سال پیش باقی‌مانده، حس دیگری از تاریخ را به این سفر می‌دهد.

روستای شکوفه‌ها

روستای سنگان در بهار، جادوی بی‌صداست. درخت‌ها، شانه‌به‌شانه هم ایستاده‌اند و باد، آرام شکوفه‌ها را بر دوش رهگذران می‌گذارد؛ شکوفه‌هایی که فقط زیبا نیستند؛ انگار خاطره دارند؛ از صبح‌هایی که مادر بزرگ با روسری سفید از باغ برگشته و از بچه‌هایی که زیر درخت‌ها دنبال هم دویده‌اند. آب‌چکان‌های کوچه، هنوز صدای جوشیدن دارند. دیوارهای کاهگلی با درهای چوبی رنگ‌پریده به تو می‌گویند که اینجا زمان مدتی است توقف کرده؛ به‌نفع آرامش.

صدای بلند طبیعت خاموش

اگر مسیرت را از روستا ادامه دهی و دل به کوه بدهی، پس از حدود یک ساعت پیاده‌روی، به یکی از باشکوه‌ترین پرده‌های آبی تهران می‌رسی؛ آبشار سنگان که از ارتفاع ۳۰ متری به پایین می‌ریزد؛ پرشکوه و آزاد، میان صخره‌های تیره و خزه‌پوش. مه‌خنگ اطراف آبشار، عطر خیس برگ و خاک را در هوا پخش می‌کند.

مسیرش ساده نیست، سنگ‌چین است و شیب‌دار، اما ارزشش را دارد. هر قدم، نزدیک‌تر شدن به سکوتی است که فقط آب آن را می‌شکند.

چرا نامش سنگان است؟

نام سنگان، ریشه در جغرافیای سخت‌کوهستانی و

بعضی روستاها را باید با صدای آهسته نوشت. با نفس عمیق. با قدم‌های شمرده که سنگان یکی از همان‌هاست؛ جایی در دامنه کوه‌های شمال غرب تهران، پشت پیچ‌های کوهسار؛ جایی که باد نرم‌تر می‌وزد و زمان کمی کندتر می‌گذرد. نخستین شگفتی‌تان هنگام ورود به روستای سنگان را در هم‌صحبتی با محلی‌های روستا تجربه می‌کنید. این گویش که به زبان تاتی معروف است با معیارهای امروزی زبان فارسی فرق دارد.

سنگان، در بهار، شبیه یک دفتر شعر است. درختان گیلاس و آلبالو در ۲ سوی راه باریک خاکی، شکوفه پوشیده‌اند و نسیم هر بار ورق‌شان می‌زند. اینجا مقصدی تازه برای آنهایی است که نه به دنبال شلوغی‌اند و نه به دنبال هیجان. اینجا را باید کشف کرد؛ نه با شتاب بلکه با مکت.

اما شهرت روستای سنگان فقط به همین یک جاذبه خلاصه نمی‌شود. این روستا ۲ شگفتی طبیعی و تاریخی دارد که در فهرست آثار ملی ایران ثبت شده‌اند؛ یکی از این شگفتی‌ها، آبشار سنگان است و دیگری چناری هزارساله که در محوطه امامزاده قاسم سنگان سرسبز و باشکوه ایستاده است.

سفر از روستا تا آبشار سنگان بین ۲ تا ۳ ساعت زمان می‌برد، اما باید بگویم که این چند ساعت اصلاً شبیه پیاده‌روی ساده در خیابان‌های تهران نیست؛ خودتان را برای یک کوه‌پیمایی آماتور آماده کنید! جدا از زیبایی‌های طبیعی روستا، قدمت تاریخی آن هم بسیار جلب توجه می‌کند. برای من، چیزی که این سفر را بیشتر از هر بخش دیگر جذاب می‌کند، نشستن با مردم روستاست که گویش قدیمی خود را حفظ کرده‌اند و انگار از تاریخ طهران قدیم به قرن ۲۱ آمده‌اند. علاوه بر این،

اطلاعات کاربردی

موقعیت جغرافیایی: استان تهران، شمال غرب - از طریق

جاده امامزاده داوود، جاده فرعی به سمت سنگان

فاصله از تهران: حدود ۳۰ کیلومتر - حدود ۴۵ دقیقه تا یک ساعت با ماشین

ارتفاع روستا: حدود ۲۲۰۰ متر از سطح دریا

ارتفاع آبشار: حدود ۳۰ متر

محصول شاخص: گیلاس، آلبالو و آلبالو خشکه

پیشنهاد عکاسی: صبح زود در کوچه‌های پر شکوفه، قاب

آبشار از زیر صخره و بام‌های روستا در غروب

ویژگی: هوای خنک، سکوت، طبیعت دست‌نخورده و

مسیر کوه‌پیمایی متوسط

توصیه: کفش مناسب، همراه داشتن آب، مراقبت از

مسیرهای شیب‌دار و ورود به باغ‌های شخصی ممنوع

است.